

handling. Det Spørgsmaal, som der her er Tale om, er jo nemlig taget ud af Lovforslaget om en overordentlig Bevilling til vort Forsvarsvæsen og søgt ført ind paa Finantsloven ved Finantslovens 3die Behandling. Af hvilken Grund dette er sket, kan man let forstaa. Man antog ikke fra Nogens Side, at den overordentlige Bevilling vilde blive til Lov i denne Samling, og man tog derfor dette Spørgsmaal ud af dette Lovforslag og satte det sammen med Behandlingen af Finantsloven, og saaledes blev da dette Spørgsmaal, som er Gjenstand for denne Tillægsbevilling, da andre Dele af Loven om en overordentlig Bevilling ikke kunde ventes at komme til Behandling i denne Samling, behandlet denne Gang. Jeg forstaaar meget godt, at Regjeringen kan sætte Pris paa at faae den Mening ført igjennem, som ligger i dette lille Lovforslag, og jeg forstaaar meget godt, at den høitærede Marineminister og Regjeringen kan ønske, at uindgive denne vigtige Sag endnu flere Behandlinger end den, som den fik i den silbige Mattetime ved Finantslovens 3die Behandling. Alt dette forstaaar jeg meget vel, og der blev den Gang oplyst forskellige Grunde, hvorfor Sagen angaaende Bygningen af Pandjerfiske ikke var kommen tidligere frem, ligesom ogsaa den høitærede Minister gav Sagen en større finansiell Betydning, idet der dertil knyttedes en Bevilling af 400,000 Rd. Men paa den anden Side tør jeg spørge: Hvad vil egentlig Følgen for Folkethingets Stilling overfor Finantsloven blive, dersom man følger den Vej, som Regjeringen her byder os — det vil sige heder os — at slaa ind paa? Finantsloven har jo som Grundlag for Indtægternes Bedkommende en Del Skattelove. Nu kan man ganske vist gennem Finantsloven for et enkelt Aar ad Gangen suspendere en Skattelov eller en vis Del deraf; det er aldeles utvivlsomt, selv om man ikke ordinært griber dertil. Ordinært vilde man derimod betragte den væsentligste Del af Indtægterne som hvilende paa Noget, der ligner et Normalbudget. Udgiftsbevillingerne ere i Reglen baserede paa Lønnings- og Pensionslove. Nu er det jo ganske vist, at man for et enkelt Finantsaar kan tilside sætte en hel Del af disse Love. Finantsloven staaar finansielt over alle andre Love, men ordinært ere disse Love dog at betragte som et Slags Normalbudget, og vi skrives jo i Reglen ikke om de Konsekvenser, som Udgifterne paa Finantsloven, begrundede i saadanne Love, føre med sig. Dette er de større staaende faste Ting af Finantsloven. Dertil kommer nu en Række andre ekstraordinære Bevillinger angaaende vort Samfunds Udvikling paa forskellige Omraader i det paagjældende Finantsaar, og det er paa disse Punkter, at man navnlig kan tænke sig, at der kan opstaa Uenighed imellem den bevilgende Mynighed og den kongelige Regjering. Dersom vi nu, mine Herrer, fik for Skik at følge den Vej, som Regjeringen her byder os at slaa ind paa,

saar vilde man, naar der var et enkelt Punkt, hvor man ikke var enig med Regjeringen, lade Finantsloven spadserere endda, thi saa havde man jo hele Indtægten ubeskaffet, og man kunde altfaa regjere; disse Stridspunkter vilde man tage ud og sætte ind i en særlig Lov og søge at friggjøre dem for politiske og andre mulige Hensyn, som maatte under andre Forhold kunde skee derved; vi vilde da have en Finantslov, som hovedsagelig faktisk kun var et Slags Normalbudget, og de andre Punkter vilde være splittede ad i Tillægsbevillingslove, hvorved Finantslovens Betydning som et kraftigt konstitutionelt Vaaben vilde svækkes. Jeg forstaaar meget godt, at dette ikke kan have nogen særlig Betydning for de ærede Medlemmer, der ikke saaledes som vi lægge overordentlig Vægt paa, at det ikke have vi dog Fortrinsret, der have vi dog vor Stilling hævdet, det vil sige efter Grundlovens Ord og Aand. De lægge ikke nogen særdeles Vægt derpaa, fordi de ønske Andet end Rigeberettigelse ogsaa paa dette Punkt, men enhver den — det er nu min Betragtning, af hvor mange Medlemmer her i Salen, den deles, veed jeg ikke — som hævder Folkethingets Sovebindslydelse paa Finantsloven, og som hævder dette kraftige Vaabens konstitutionelle Betydning, kan ikke være med til at svække denne Betragtning eller til at afstumpe dette Vaaben, selv om man finder, at dette Vaaben er kraftigere end Thinget nu for Tiden kan føre det. Vaabnet maa vi endda efter min Formening beholde uafstumpet i dets skarpe, slesne Form og brugeligt til det, som det skal være brugeligt til; saa voger Folket og derigjennem ogsaa Folkethinget, op til at kunne føre dette Vaaben saaledes, som det til enhver Tid bør føre det. Dersom nu den høitærede Marineminister kommer med et andet Spørgsmaal og gjør det til Gjenstand for en Bevillingslov, medens Finantsloven behandles i det andet Thing, og denne Form bliver formelt anerkjendt da var det formelt Tuset til Ginder for, at ogsaa Krigsministeren, Rikeministeren, Justitsministeren, Indenrigsministeren og Udenrigsministeren kunne gjøre affurat det Samme, og Konsejlspræsidenten da vel ogsaa og kan det ske paa et enkelt Punkt, kan det ogsaa ske paa flere andre Punkter, og vi kunne faae en velsignet Mængde Smaaoplysninger omkring Finantsloven, inden Finantsloven endnu var bragt til Verden. (Sæmmer: Digeloven). Digeloven har ingen Betydning som Bevillingslov. Den ærede Minister har i den Anvisning, der findes i Digeloven, kun faaet en Ret til at opføre den paa en Tillægsbevillingslov, men en Bevillingslov er den ikke. Jeg nærer ingen Tvivl om, at denne Anvisning, vi give den ærede Minister gennem Digeloven, vil blive accepteret af Lovgivningsmagten gennem en Tillægsbevillingslov, men en Bevillingslov er det ikke. Jeg skal gjøre de ærede Herrer opmærksom paa, at Digeloven er forelagt det andet Thing i anden Skikkelse, dens Text er optagen i §. 27 i